

El 10

– Bayram KAYA · 14 Eylül 2017

Artık El ile birlikte El iradesine teslim olmak vardı. Üstelik El iradesine ilk teslim olmanın da kişiler arası haz yarışması vardır. "El der ki; "De ki ben ilk teslim olanlardanım". Yani irade olan kadere iman vardır.

Toplumun gücü, kişilere özgürlüğün kullanımı oluşla yansiyordu. Özgürlük toplum sayesinde ortaya konmuştur. Kişisel özgürlükler, toplumsal sağlanışla olan özgürlüğün üzerine inşa edildiler.

Yani üreten toplumsal gücün bizi özgürleştirmesi olmasaydı kişisel olarak otomobile binen; Ay'a giden; kışın sera karpuzu yiyen özgürleşmeler oluşun getirdiği özgürlükleriniz de olmazdı. Ya neyiniz olurdu? Güce biatiniz. Toplumsal güce, El adı altında tapınmanız olurdu. Bu güç doğal güç değildi. Doğada kendiliğinden olan güç te değildi. Bu güç kolektif emek gücüydü.

Toplumsal üretim ilişkileri, sizdeki doğal kas gücünüzü biçimleyip toplumsal taahhülle yükümlenmenin meşruiyeti yapar. Bu meşruiyeti yansımayı öznel mantığın gücü de yapmıştı. İşte toplumsal bağ enerjisiyle biçimlenen bu güç, doğal olan güçten ayrılmıştı. İllüzyonlarla tapılan, tapıtırılan güç bu güçtü.

Kişilerin kendi emek gücü toplamından fazla olan, toplumsal güç; "toplumsal gücün" ortaya koyduğu bu kullanımla biz, geniş bir kişisi istemli yeteneklerin davranışlarına sahibizdir. Toplumsal güç kişinin doğal yeteneklerine hareket alanı açmıştı. Bu sahiplikle kişi kendi özgürlüklerini de sahneye koyuyordu. Artık El ile bu özgürlükler de yoktur.

El "toplumsal gücün yerine geçen illüzyon algı" olmakla; toplumun yaptığını sanki El yapıp, ediyor gibi olurla görünürdü. Bu görüntü algısıyla El, üzerimize egemenleşti. Bu nedenle El ile özgürlükler de yok oldu. Size, El'e iman dışına hiç bir alan açık değildi.

El karşısında irade özgürlüğü de olmayan kişinin; haliyle, El karşısında sorgulaması da olamazdı. Yani El karşısında kişinin sorgulaması da yoktur. Ya neyi vardır? İmanı. Vaade karşılık olan iman.

Üretim gücünü yitiren kişi, iradesini; özgürlüğünü ve sorgulamasını da yitirmiştir. Emek gücünü El'e kaptıran insanlık; iradesini de, sorgulamasını da, özgürlüğünü de El'e kaptırır. Böylece emek gücünün sahibi olamayan kişi, emek gücünün sahibi olan El karşısında El, dilemeyince; hiç bir şey yapamazdı!

Siz yiyeceğim dediğinizde, siz yiyeceğim demiyordunuz! El size "yiyeceğim" dedirtiyordu. Yani enerjiniz var iken yok olup tükendiği için yemiyordunuz! Doğada enerji düzenlenmeli zorunlu akışların var oluşu nedeniyle yemiyordunuz. Nedense El size "ye" diyordu, siz de yiyordunuz. Nedense El boşalt diyordu siz de boşaltıyordunuz! El'in de zaten başka işi gücü yoktu. Her şeyi size göre olukla size göre takdir

ediyordu?

Oysa El'in size yaptırdığını ettirdiğini söylediğiniz şeyler evrensel işleyişe aykırı olan özel ve özgül olan bir tarafı yoktu. Siz de bu işleyiş içinde her akış gibi belli yasalara bağlı, akışlardınız. Peki. El bir kere, iki kere, beş kere, bize "ye" dedi. Pekiyi de bizlerin doğumdan ölüme kadar yememiz içmemiz, El'e neydi? El'in ne umuruydu. Tabii ki bunları soramazsınız. Bunlara yine aynı mantık içinde soru soruyu gerektiren şekilde, cevap olmayan, cevaplar verirlerdi.

El ile irade yitimi gibi, sorgulamama gibi, özgürleşmeme gibi olmazlar ortaya konduktan sonra artık akıl, mantık yürütüp düşünmek te yoktur. Böylece El, mistik uyuşturmanın, mistik afyonlamanın merkezi haline gelir. Zaten istenen de budur. Bu algıyla El bir illüzyon, bir göz boyama ve bir gözbağıdır. Tüm bunlar, El üzerinde bir yansıma illüzyonla cemaatlerin, tarikat ve mezheplerin, lümpenlerin şiarı olurlar.

Nasıl bugün iş dedik mi, hemen aklımıza; iş-is veren; işçi-patron; ücret-kâr; grev-lokavt sözleşme-toplu sözleşme vs. aklımıza geliyorsa; El dedik mi de aklımıza; sahipliğimizin olmaması. Sahibinizin El olması. El'in üzerinize bir takdir olması. Sahiplik gücünüz olmamakla El üzerinize bir iradedir. Emek gücünüz El ile birlikte üzerinize rızık olan bir anlam değişmesidir.

İradesi olmayanların, rızık olmayanların, gücü olmayanların; iradesi, gücü ve rızık olana rücu edip tevekkül etmeleri, El ile birlikte oluşan absürt anlam değişmesi olan illüzyonlarla afyonlamaydı. Ağaçtan düşüp ölmüyor muydunuz?

Eh hiç bir önlemi alınmadan çalıştırılırken 50. katta düşmekle ölümlerde El'in fitratıdır. Ağaçta düşenle toplumsal akitli bağ enerjisi içinde ancak oraya konan bu sorumlu bağıntı, karşılık olur sürecin farkında bile olmayan kör anlayışları kopyalayıp kopyalayıp sömürü çarkı dişlisi olmanın savunucusu yapıyorduk. Nedense El; sizleri çalıştıranlara; "sen de tedbirini al, almazsan şöyle olur böyle olur" demiyordu.

Yani El deyince aklımıza çalışma, iş, emek gücü bağıntısı gelmez. Bunlar bahanedir! Ve bunların bilincini edinen sorgulama ve mücadeleden çok; fitrat, kader, rızık, biat, imanlı olmanın mistiklikle uyuşturan bağıntıları akla geliyordu. El deyince akla işin esası değil de bu türle eşletilen birçok akılları işletmemenin çağrışımları, tevekkülü akla geliyordu.

İşçi-işveren ve iş; üretim hareketli sürecin kolektif bağıntılı olan bütünlüğünün bir parçasıdır. İşçi kendisinde olan ve kendi sahipliğinde olan kas eylemli, kolektif biçimli emek gücünün çalışmasını ortaya kor. İşveren de üretim hareketinin bir parçası olmakla, emek gücü sarf eden kişilerin dışında olup! Hiç kimsenin olmayan "üretim gücüne ve kolektif güce sahipliği!" olukla (ne demekse) ilişkilenebilirler.

Oysa El hiç bir üretim hareketinin, üretim hareketiyle hiç bir ilişkisi olmamakla üretim hareketinin bir bağ ve bağıntısı, yükletilenin olmamakla üretim hareketi içinde değildir. Ve üretim hareketinin parçası da

değildir. Üretim hareketinin içinde bağ hareketi olan "üretim gücü olan Mülk" bir illüzyon ile El'indir! El sürecin illüzyonudur. Bu illüzyonla El mülkünü istediğine verir demekle; El üretim hareketi bağıntısı içinde ilişkileriyle ortaya konan mülkü; kişiler sahipliği yapmanın mana anlamalı katalizör olucusudur.

El; "Mülk El 'dir. El mülkünü istediğine verir" demek için vardı. Kişilerin bu yetkiyle donanan El'e iman (akit) etmeleri de, mülk dağıtılana kadar herkesin dağıtılanın mutlaka kendisine vereceğini düşünmeleri nedeniyle kişilerin El'e karşı, iman ikrarları vardır. El'in keyfi taksimatından sonra üretim nesnelere paylaşımları, yapay süreçlerle mal sahiplikleri üzerinde olacaktır. Bu nedenle El, mal sahipliği üzerinde üretim ilişkilerinin, ateşleyicisi olmanın öznel ve illüzyonlu mana anlayışıdır.

El, somut olup biten içinde eylemli katılan olamadığı için kendisine inanılmasını istiyordu. Kendisine inanılmasını çağrışımla öğrenme üzerinde pekiştiriyordu. Çağrışımla öğrenme olan süreçleri ve süreç bağıntılarını, ben yaptım, ben ettim, ben verdim, ben diledim gibi söylemleri eşliğinde kendisinin "tanınması" için kullandı.

Bu nedenle El ön ittifak içinde eylemli olmaktan çok kendisinin bu hal üzerine tanınmasıyla ortaya çıktı. Ve El'in kendisini "tanıtma" denen bu süreç; kolektif olan düşünce ve üretim hareketinden; kolektif olmayan düşünce ve üretim hareketi içine geçmenin ritüeli olan bir sembolizmdi. Kolektif olanı özel mülk sahipliği yapmanın özel takdirler olma ritüeli ve saygılıma ayinidir. El bu iki geçişme arasında düşünsel ve eylemi oluşla ritüeli olan manadır.

El özel mülk sahipliği ve kölelik sahipliği düşüncesi içine geçişin ritüeli olukla seremoniye dönüştürüldü. Özel mülkiyetçi düşünce hareketinin dekoderi olma gizemiyle ortaya kondu. Köleci gerçeklemlerle bu hareketin de ötesine geçen anlamalar oldu. Bize kendi çalışmamız, kendi emek gücümüz kendi kolektif bilincimiz bizlere rızk (mal-mülk-yeme-içme-geçimlik-nasip) dendi. Bu denmeler eşliğinde rızk dendi mi, bu çağrışım yoluyla aklımıza hep El gelir. El=rızktır. El=bilinç körelmesi ve yabancılaşmadır.

Ya da El dedik mi aklımıza El'in eşletilmesi olan nasip aklımıza gelir. Yine El dedik mi El ile eşletilen kader, takdiri ilahi, tevekkül, imanlı olmak vs. aklımıza mutlaka gelir. Gelmezse El'in hiç bir anlamı yoktur. El çağrışımlı öğrenme dediğimiz bir somutluğu ile üzerinizde etkirdir. Somut anlam ve bilmeler üzerine çağrışımla eşletilmesi; somut olandaki anlama alakasız bir durumla mana olunma yoluyla bir "tanınma" ve bir "tanıtımdır". El çağrışım yoluyla "tanınma" olan bir belirme ve bir belirtiliştir. El çağrışım yoluyla iline olan, bir bağ ve sanal bir bağıntıydı. Bu illüzyon içinde emek gücünün belirleyici olma gerçeği; El'in belirleyici olmasıyla yer değişiyordu. İnsan sanallaşan bu anlatımlarla kendisine yabancılaşıyordu.

El kime ve neden; kendisini tanıtmanın gereğini duyuyordu? El kolektif olanlara kendisini tanıtma gereği duyuyordu. El, kolektife ait olan; üretim güçleri ve üretim hareketi sahipliği üzerinde yaptığı katakullu ile emek gücüne kâr, ticaret adı altında sahip oluyordu. Bu sahip olma arzusuyla kendisini ortama "tanınma", ediyordu. El kolektif sahiplik olan duruma bir illüzyon yaptı.

Kolektif olan şey El sahipliği oldu. El, kolektif sahipliğin ve kolektif yaptırın lığın üzerine ikame oluşla kolektif ligin üzerini örttü. Artık el her şeyi kaplayandı (üretim hareketi olan her şeyi kaplayandı). Kolektif, bu kaplama örtü ile görünmez olmakla kolektif olan El illüzyonu vermeye başladı. El kolektifin olan mülk sahipliğiyle eşleşiyor.

Kaplama olan El, örtü altındaki gerçeğin salınımlarıyla kendisini eşleten yalancı zahiri bir görüntüye bürünüyordu. Kolektif olan bağ kırılıyordu. Kırılan kolektif bağ yerine insanın zihinsel anlaması içinde insan olup biteni kendisine El ile bağ anlaması yapıyordu. Mülkü içinde çalıştıracağı kölenin emek gücü sahipliğini de kendisine; çalışmamızda El'dendir denişle, anlam eşletmesi yapılıyordu. El, kolektif olan yapı içinde; kolektif olmayan bir biçim üzerinde takdir etme iradesiyle "tanınmak" istiyordu.